Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя и Експедицiя подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакцiя ул. Франдiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламацiи неопечатани вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 249. Вторникъ 5 (17) падолиста 1891. Рôкъ I.

Ґр. Кальнокiй о заграничнôй политицѣ.

Въ комiсiи для справъ заграничныхъ угорскои Делеґацiи давъ мiнiстеръ для справъ заграничныхъ, ґр. Кальнокiй, на суботнѣшнôмъ засѣданю свое пояснене о заграничной политицѣ австро-угорскои монархiи. Хôдъ засѣданя бувъ такiй:

Коли президентъ Тiша вôдкрывъ засѣдане, зголосивъ ся до голосу референтъ комiсiи Максъ Фалькъ и поставивъ такî пытаня:

Вôдъ кого выйшла инiцiятива до вôдновленя тридержавного союза? — Чи мы вôдъ минувшого року зблизили ся бôльше до признаня Болгарiи независимою державою? — Чи вôдносины межи нашою Монархiєю а Сербiєю, котрî минувшого року липали не одно до бажаня, вôдъ того часу прояснили ся и поправили ся? — Якъ мы стоимо зъ Румунiєю? Чи можна числити на то, що та сусѣдна держава заведе у себе политику вôдповѣдно до многихъ пôдъ взглядомъ политичнымъ и економiчнымъ важныхъ интересôвъ, якî мае спôльно зъ нами? — Наконець порушивъ бесѣдникъ и справу Дарданелѣвъ хотячи довѣдатись, якихъ поглядôвъ есть мiнiстеръ.

Опôсля поставивъ ще и делеґатъ Дюрковичь пытаня, котрî однакожъ въ головнôй основѣ годять ся зъ пытанями Фалька.

Ґр. Кальнокiй подякувавъ насампередъ за ту прихильнôсть, яку заявляла ему делеґацiя черезъ цѣлый часъ его дѣяльности а котра була для него не въ однôй тяжкôй хвили жереломъ заохоты до вытревалости. Вôнъ старавъ ся вôдъ самого початку консеквентно черезъ цѣлый часъ своеи дѣяльности вести политику монархiи въ томъ напрямѣ, якiй надали ѣй безпосереднî его попередники. Сильна своимъ честнымъ змаганемъ, крѣпка союзомъ зъ монархiями, котрî вповни згôднî що до головнои цѣли политики, котрою есть удержане мира, може монархiя и нинѣ уважати за певне, що нѣхто не сумнѣваесь о повнôй щирости и безкористовности еи миролюбивости. Монархiя знаходить ся въ дружныхъ вôдносинахъ до всѣхъ державъ, а не менше мае и запевнене вôдъ всѣхъ державъ, що ихъ намѣреня суть якъ наймирнѣйшî.

Що до поставленыхъ пытань, то може мiнiстеръ въ справѣ вôдновленя тридержавного союза лишь то сказати, що оно лежало всѣмъ тромъ державамъ однаково на серци и що всѣ три державы за рѣчь зовсѣмъ природну и розумѣючу ся само собою уважали; однакожъ Нѣмеччина була перша, котра то спôльне чувство словомъ проявила а вôдтакъ дѣло вôдновленя союза пôйшло скоро. Союзъ мае, розумѣесь, такъ само, якъ и давнѣйше лишь цѣль оборону; вôнъ лишь на то, щобы миръ забезпечити. Що до Болгарiи, то она укрѣпляесь чимъ разъ бôльше въ загальнôмъ поважаню, однакожъ справа еи признаня стоить все ще тамъ, де стояла минувшого року, бо успособлене тамъ, де лежить головна перешкода до залагодженя сеи справы (въ Россiи), въ сѣмъ взглядѣ не змѣнило ся. Однакожъ не лежить въ нашôмъ интересѣ справу сю на силу перепирати, тымъ бôльше, що сей провiзоричный станъ не стоить Болгарiи на перешкодѣ, щобы она пôдъ кождымъ взглядомъ консолiдувала ся.

Що до Сербiи, то не мае мiнiстеръ вѣдомости о нѣчôмъ такôмъ, що могло бы дати оправдану пôдставу побоюватись, щобы верховодячî мужѣ въ сѣмъ краю старали ся той край, сполученый зъ нами сотками интересôвъ и въ наслѣдокъ своего ґеоґрафiчного положеня приневоленый класти якъ найбôльшу вагу на нашу прихильнôсть, поставити въ ворожôй противности до нашои державы.

Румунiя не дала також нѣякои причины сумнѣватись о тôмъ, що она не схоче пожертвувати свôй власный интересъ чужимъ интересамъ. Вôдносины межи монархiєю а симъ краемъ суть постôйно якъ найдружнѣйшî, и все промавляе за тымъ, що Румунiя схоче ихъ такъ само щиро удержувати.

Въ справѣ Дарданельскôй заявивъ мiнiстеръ, що Австро-Угорщина, о скôлько на то еи интересы позваляють, стае охотно по

5

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЕ

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

Хоть до церкви було недалечко, я не пôшовъ пѣхотою, ай сѣвъ *си* на свого карого и поѣхавъ. У цвинтарнихъ дверяхъ привязавъ я коня до стовпа врядъ попри другихъ парубоцькихъ коняхъ, а самъ пôшовъ на цвинтарь. На цвинтари шумъ; молодиць *гукъ*, дѣвокъ зъ усѣхъ околичныхъ гôръ насходило ся *маймай*, а усѣ повбиранî якъ рожѣ, якъ макъ, а всѣ дивля ся на мене та пальцями вказують: „*це* — кажуть — Никола, богатирськiй сынъ, одинакъ Марка Куниша!“ А я похажаю мѣжъ ними, нѣбы не чую тои хвалы, нѣбы не знаю, що се вони до мене, лишь дую ся якъ той *ґотуръ* межи курьми на *клепалѣ*. Товаришѣ леґiнѣ заразъ пôдбѣгли дъ минѣ, обступили довкола и вели до церкви якъ старосту, або капiтана якого.

Въ церквѣ поставали мы собѣ праворучь передъ самыми царськими вратами; службы божои ще не було, лишь дяки зъ псалтирѣвъ пѣснѣ господнî спѣвали. Хоть я послѣдными роками у всякôй розпустѣ валявъ ся, але душѣ ще не запропастивъ бувъ и въ Божôмъ домѣ пустî мысли мои головы не брали ся; того дня клякнувъ я передъ чудовными образами та поклоны *не* бю, а *не* молю ся горячо до Христа розпятого, до Дѣвы Пречистои! Ще й до пôвъ „вѣрую“ не вôдмовивеми, ажь тутъ наразъ галасъ, гомôнъ незвычайный въ церквѣ, да такiй, що ажь *есми си* молитовъ перервавъ та пôдвѣвъ очи, а щобы увидѣти, яка тому притычина.

Ну, тай *увидѣвсми*... Старшiй братъ церковный *да* паламарѣ несли наоперѣдъ якiйсь столець и на миръ божiй гукали, щобы розступавъ ся и для яснои панѣ дорогу робивъ. За ними ишла тота сама богатирка, що я такъ хотѣвъ увидѣти... сама Мiльнериха, мандаторка. Побôчь неи еи чоловѣкъ, Мiльнеръ, рудый лысый хирлявый, та якiйсь Нѣмчикъ молодый, бѣлый, якъ несоленый колачь, а на головѣ кучерѣ буйнî, золотî, а очи голубî якъ кружѣвцѣ на павинôмъ пѣрю. Мандаторка ишла передомъ, та така вже красна та струнка, а не пышна нѣ, якъ королѣвча яка! *Сукня* на нѣй бѣла *гатласова*, золотымъ *ґальономъ* обметана; *киптарь* зъ кунячого кожуха, голубымъ шовкомъ покрытый, *шличокъ* зъ куницѣ, зъ орлинымъ перомъ, на шиѣ грубый ланцюгъ золотый зъ якимось *ментальомъ*. Перейшла черезъ усю церкву, передъ царськими вратами лишь троха голову склонила и сѣла на столець, що ѣй старшiй братъ показавъ зъ лѣвого боку пôдъ иконою святого Николы, заступника мого.

Тутъ старый гуцулъ умовкъ на хвилю; дивнымъ позоромъ глянувъ довкола; его пронирчивî очи опинились були хвильку и на нашихъ лицяхъ; вертѣли въ нихъ, мовбы слѣдили, яке вражѣне робить на насъ его повѣсть; вкôнци, похвили такого вдивлюваня ся въ насъ, вôдозвавъ ся голосно:

— Виджу, що не смѣете ся изъ старого дѣда, що вамъ о своихъ молодыхъ лѣтахъ розповѣдае... Мусить ще у васъ чисте серце; слухайтежь далѣ паничѣ мои, може зъ тои повѣсти простого гуцула и для васъ якась наука найде ся. Слухайте, слухайте, бо вôдъ тои хвилѣ *якисми* Мiльнерову *жону* увидѣвъ, почали ся мои бѣды та лиха доля.

Да краснажь бо була, красна! Тî очи й до смерти не забуду. Якъ глянувсми у нихъ, то здаваломи ся, що дивлю въ глыбѣнь Черемошу, де вода не йде ай стоить; де тобѣ здае ся, що дно туй-туй, а воно глыбше, нѣшь найдовшою жердкою досягнешь... А того осмѣху, то *десь* хиба у того чорта мусѣла позычити, що Исуса Христа, Спасителя нашого, тамъ десь на горѣ до грѣху спокушувавъ... Чортъ Бога не спокусивъ, але вона, то кождому ручу, що усякого смертельного, грѣшного чоловѣка була бы спокусила, и найострѣйшого пустинника да богомôльника до грѣху бы довела.

Добродѣй нашь знать знавъ, що Мiльнериха на храмъ зъѣде, та дожидавъ на неи зъ *вôдправою* въ церквѣ, бо якъ лишень сѣла на своѣмъ стôльци, такъ заразъ бай у дзвоны вдарили, дияконы та дяки кадилницями задзеленькотѣли и панотцѣ почали правити.

Невеликои я тамъ ласки доступивъ у Бога изъ тои вôдправы.... Не на образы я

сторонѣ тои державы, котра хоче щось зробити для забезпеченя своихъ интересôвъ. Правительство отже не мало нѣякои причины противитись умовѣ, маючôй на цѣли выяснене истнувавшихъ вже правныхъ вôдносинъ межи Россією а Туреччиною що до переплыву россійскихъ кораблѣвъ черезъ тѣснину Дарданельску.

Ґр. Альбертъ Апоній казавъ, що наша політика заграничнa, котра впрочôмъ веде ся въ добрôмъ напрямѣ, есть за млава; вôнъ хотѣвъ бы, щобы въ нѣй видко було бôльше живости и силы, щобы наше становище велико-державне, для котрого тôлько жертвъ приносимо, зазначувалось сильнѣйше и наказувало бôльше поважане. Коли мы респектуємо змаганя Россіи, то можемо за такъ велику концесію жадати яко заплату признаня Болгаріи.

Опôсля робили свои замѣтки ще ґр. Сеченъ и Чернатоній и промавляли за політикою ґр. Кальнокого. Міністеръ вôдповѣдавъ основно на всѣ бесѣды, зазначаючи за кождый разъ провôдну гадку своеи політики, що Австро-Угорщина не хоче на балканьскôмъ пôвостровѣ бôльше нѣчого, якъ лишь свобôдного, независимого розвою тамошныхъ державъ. Комісія приняла заявлене ґр. Кальнокого зъ повнымъ довѣріємъ до вѣдомости.

Рада державна.

18-те засѣдане Палаты послôвъ зъ д. 14 падолиста 1891 р.

На суботнѣшнôмъ засѣданю Палаты послôвъ вела ся дальша дебата надъ титуломъ „Школы народни“. — Пос. Децъ поставивъ резолюцію взываючу правительство, щобы оно обовязокъ шкôльный зменшило до 13 року житя, и пос. Ґецъ домагавъ ся зменшеня цѣны шкôльныхъ книжокъ.

Пос. Шукле (якô ґен. бесѣдникъ промавлявъ противъ буджету шкôлъ народныхъ середъ грôмкихъ оплескôвъ Словенцѣвъ и Молодочехôвъ и бравъ въ оборону словеньскій нарôдъ супротивъ — якъ сказавъ — не сподѣванымъ и не заслуженыхъ выводôвъ міністра просвѣты на попереднôмъ засѣданю. Нарôдъ словеньскій, казавъ вôнъ, не дасть ся вôдстрашити анѣ погрозами, анѣ средствами репресійными. Знає вôнъ вже теперь, що вôдъ теперѣшного правительства не може сподѣвати ся нѣчого. Жаль, що умѣреный елементъ усуває ся въ той способъ. Отъ наслѣдокъ того може стати ся, що побôчь домаганя ся ческого права державного роздасть ся въ теперѣшнôй Палатѣ голосъ, жадаючій такого самого права полуднево-славяньского. Накинену собѣ борбу приймають Словенцѣ якъ одèнъ мужь, а то не зъ легкодушности, и безъ тѣни страху. Провидѣнє не дасть загинути бодрому народови словеньскому. *(Демонстраційнѣ оплески изъ словеньскихъ и молодоческихъ лавокъ; неспокôй на лѣвици).*

Пос. Ґонъ, (яко ґен. бесѣдникъ за буджетомъ) высказавъ міністрови просвѣты подяку за его ясне заявлене и доказувавъ, що то заявлене готове народный миръ въ Каринтіи приспѣшити. Каринтійскѝ Словенцѣ сами домагають ся нѣмецкого языка и не хотять навѣть нѣчого чути о аґітаціяхъ противъ того языка.

По промовахъ ґенеральныхъ бесѣдникôвъ слѣдувавъ цѣлый рядъ фактичныхъ спростовань, по чôмъ принято титулъ „Школы народни“ и такъ ухвалено цѣлый буджетъ міністерства просвѣты.

По сѣмъ наступила дебата надъ етатомъ міністерства краєвои обороны разомъ зъ справозданємъ о петиціи вдôвъ и сиротъ по войсковыхъ. — Пос. Пацакъ жалувавъ ся на то, що при доставѣ для войска не увзглядняєсь дрôбный промыслъ; доказувавъ, що другій рôкъ службы для славяньскихъ однорôчныхъ охотникôвъ есть рокомъ кары за то, що не знають добре нѣмецкого языка. Бесѣдникъ домагавъ ся, щобы при вправахъ войсковыхъ увзгляднювано такожь роботы въ поли; вôнъ доказувавъ, що способъ въ якій до теперь можна въ войску пожалувати ся, не мае нѣякого хôсна а декотрѝ кары войсковѝ суть просто оскорбляючѝ честь войскову. — Пос. Свобода домагавъ ся, щобы не покликувано людей до войска тогди, коли ихъ найбôльше потреба до роботы въ поли. — Пос. Бендель жадавъ полѣпшеня платнѣ офіцирôвъ и въ тôй цѣли предкладавъ реформу таксы войсковои. — Пос. Дубскій домагавъ ся, щобы ученикамъ шкôлъ рôльничихъ признано въ справѣ однорôчнои службы войсковои таку саму пôльгу, якъ ученикамъ шкôлъ середныхъ. — Пос. Поповскій жадавъ, щобы войско образувати въ языцѣ полковôмъ,

На сѣмъ законченo засѣдане а слѣдуюче назначено на вторoкъ дня 17 с. м. На порядку дневнôмъ вторкового засѣданя стоить мѣжь иншимъ такожь и справоздане о предложеню правительства въ справѣ удержавненя зелѣзницѣ Кароля-Людвика.

Переглядъ політичный.

Минувшои суботы розпустивъ хтось на вѣденьскôй біржи вѣсть, що Є. Вел. Цѣсарь розговорюючи зъ предсѣдателемъ Кола польского, пос. Яворскимъ, сказавъ, що въ наслѣдокъ нужды голодовои въ Россіи настала можливôсть недалекои вже вôйны. Вѣсть та выкликала була на біржи такій переполохъ, що рента маєва, котра ще день передъ тымъ стояла на 91·50, спала на 90·80, ба навѣть ажь на 88·20. Зъ вôдки та вѣсть взяла ся, хто еи розпустивъ, не знати; досить, що W. Tagblatt еи повторивъ. На нинѣ скликано отже повне засѣдане біржевои палаты, котра мае занятись розслѣдомъ того, що дѣялось въ суботу на біржи. На вчерашнôмъ засѣданю Кола польского подавъ пос. Яворскій до вѣдомости, що комісія Кола казала заразъ заперечити ту вѣсть, скоро она лишь появила ся въ W. Tagblatt-ѣ, а коли вчерашный W. Tagblatt додавъ до того запереченя замѣтку, що есть уповажненый подати жерело, зъ вôдки та вѣсть выйшла, то пос. Яворскій уважає своимъ обовязкомъ боронити чести Кола польского, приймає ту замѣтку до вѣдомости и буде доходити сеи справы ажь до кôнця. Коло польске згодило ся на то заявлене и приняло его до вѣдомости.

„Montagsrevue“ доносить, що „W Tagblatt“ заявивъ нинѣ въ вечѣрнôмъ-выданю, що самъ жадає судового слѣдства противъ себе пôсля §. 308 зак. кар. за ширене фальшивыхъ вѣстей.

Зъ Вѣсбадену пишуть до монахôвскои Allg. Ztg., що Ґірсъ дôставъ зъ Петербурга припоручене, ѣхати до Парижа, куды й выѣзджає завтра. Его заходы, абы заощадили ему тои „несимпатичнои подожи“ непринесли ему сподѣваного успѣха и въ тôмъ власне лежить побѣда сторонництва панславістичного. Амбасадоръ ґр. Шуваловъ прибувъ зъ Берлина до Вѣсбадену.

дививъ ся, не науки божои слухавъ, не евангелія свята була минѣ въ головѣ. *Побачивше* Мільнериху, и ока зъ неи не зведу, хоть самъ не знаю, що чиню.... Якбы бувъ не Гринько Чербень, що стоявъ коло мене та завчасу мя въ локоть трутивъ, *тобыхъ* бувъ навѣть не перехрестивъ ся передъ святымъ евангеліємъ.

Сотона правдива кинула уроки якîсь на мене вôдразу.... Якимсь зачарованымъ, чортôвськимъ мотузкомъ привязала мои очи до своихъ лиць, якъ лелія бѣлыхъ.... А вôдразу спостерегла, що очий зъ неи не звертаю, але видьомо не кривила ся за те на мене, а й ще осмѣхнула ся до мене кôлька разôвъ, а разъ щось шепнула до того бѣлого Нѣмця, що зъ нею прийшовъ, ба й рукою на мене показала.

Такъ перейшла уже и цѣла вôдправа; до самого кôнця я лишь на неи дививъ ся.

Якъ скôнчила ся *служба,* я перший та выбѣгъ зъ церкви; крôзь глоту продиравъ ся, гейбыхъ до огню гнавъ ся. Мене кортѣло конче подивити ся на неи при свѣтлѣ сонця, на днинѣ яснôй. Коло *ворôтчатъ* увидѣвсми двохъ *пушкарѣвъ;* пôзнавсми ихъ по шкôряныхъ *тайстрахъ* та цѣсарськихъ орлахъ на грудьохъ. *Пазили* коней, на котрыхъ прийшли мандаторы. Мільнеришинъ кôнь, що якъ тото молоко бѣлый, бѣленькій, лишень очи чорнѝ, великѝ на верхъ головы *свѣтя; сѣдло* на нѣмъ таке, що я ще въ житю своѣмъ не видавъ, а пристелене товстымъ синимъ оксамітомъ. Пытаю пушкаря:

— Що то за сѣдло таке, та якъ вона на нѣмъ сидить?

Що лишь вôдповѣвъ *ми,* ажь тутъ сама панѣ, еи чоловѣкъ и той бѣлый Нѣмчикъ изъ церкви у дверѣ. Нашъ добродѣй, що скинувъ бувъ уже ризи, проважавъ ихъ та запрошувавъ до себе на почастунокъ. Мільнериха не хотѣла ити, казала, що сподѣвають ся сьогоднѣ якихось тамъ великихъ гостей, десь ажь зъ далекого тамъ мѣста. Не говорила навѣть бôльше зъ добродѣємъ, що йшовъ позадъ неи зъ еи чоловѣкомъ, а сама бѣгла хутчѣй дъ коневи. Я здалека уже пôзнавъ, що мя заздрѣла при коняхъ. Якъ вже була близько на кôлька крокôвъ, знявсми передъ нею крисаню та низько головою клоню.

— Ты *що* за одинъ? — пытає, а сама быстро дивить минѣ въ очи,

— Никола, — кажу заклопотанымъ голосомъ, а очи въ долину.

А вона лишь осмѣхнула ся весело, та пытає далѣ:

— А чий же ты, Николо?

— Марка Куниша, ґазды зъ Козового Долу, сынъ.

На се надôйшовъ самъ Мільнеръ и той другій молодый Нѣмчикъ. Мандаторка усе дивить ся на мене тай *яла* щось до того Нѣмчика по швабськи шварґотѣти, бай вôнъ подививъ на мене, скрививъ ся, та щось ѣй вôдповѣвъ тымъ шварґотомъ, але такъ, що хоть и слова зъ того нерозумѣвсми, то взяла мя охота *потеребити* кости тому Нѣмчикови на дрôбный *шкамъ.*

Тымчасомъ пушкарь пôдвѣвъ идъ нѣй бѣлого жеребца; Нѣмчикъ явъ ѣй помагати сѣсти на коня, але вона уповѣла ему таки по наському вже, що не потребує его послуги, та щобы лѣпше отъ самъ собѣ помôгъ, бо не *бизує* самъ вылѣзти на сѣдло, а сама махнула зновъ на мене та показала, щобыхъ я подавъ ѣй руку сѣсти на коня. Теперь ще чую, якъ ми ся тогди серце било, та руки трясли ся, коли свою малу нôжку оперла та на моѣй широкôй долони. Шовкъ зашелестѣвъ, якійсь запахъ навѣвъ дуръ на мене, а бѣла ручка, що ми на плече оперла, якогось огню *насыпала* въ груди.... Вôддыхъ ми заперло. Сѣвши вже въ сѣдлѣ, та похиливши ся на лѣвый бôкъ, шукала стремена.... Але сама не могла найти, *ци* може не хотѣла....

— Ну, чого стовпишь якъ пень? — кликнула смѣючи ся; — похили ся легѝню-соколе, да вложи ми ногу въ стремено.

А такъ чисто вамъ по нашому отсе говорила, якъ бы ся гуцулкою народила въ горахъ.

Похиливсми си та вôдсунувши довгу шовкову сукню, дôткнувъ ся легонько *делікатно* ноги, якъ чого святого, та заклавъ въ позолочуване стремено. А яксми си якось припадкомъ дотуливъ другого еи колѣна, то чувсми, що нѣбы якимсь огньомъ пустило по жилахъ. Мимохôть пôднявсми на неи очи, та подививъ ся уже таксамо, якъ дививсми си на всѣ дѣвчата та молодицѣ, на свои *любаски.* Не огнѣвавъ еи мôй позôръ *здуфалый,* лишь ся осмѣхнула знова якось дивно, та спытала:

(Дальше буде)

Зъ Петербурга доносятъ до лондоньскихъ ґазетъ, що міністеръ фінансôвъ, Вишнеградскій мае вже въ найблизшôмъ часѣ уступити.

Зъ Бомбаю доносятъ, що анґлійскій капітанъ Юнґгавсбандъ, котрый разомъ зъ поручникомъ Давізономъ ходили до Паміру, щобы тамъ наочно переконати ся о поступахъ россійскои експедиціи, а котрыхъ проводиръ тои експедиціи, россійскій капітанъ Ивановъ выгнавъ зъ Паміру, розказуе теперь, що та експедиція складала ся зъ 50 козакôвъ и 50 пѣшихъ воякôвъ. Россіяне ишли черезъ Хины, Афґаністанъ и область Чітраль, котра стоитъ пôдъ анґлійскимъ протекторатомъ. Въ часѣ, коли поручникъ Давізонъ бувъ въ Алічурѣ, прибувъ тамъ капітанъ Ивановъ и змусивъ Хинцѣвъ пôдъ проводомъ ґен. Чанґа уступити ся зъ Алічуру. Чанґъ заявивъ тогди, що Хины вышлютъ зъ весною велике войско и возьмутъ Алічуръ назадъ.

Новинки.

— **Вôдзначеня**. Є Вел. Цѣсарь зволивъ надати членови Палаты пословъ Рады державнои, Генрикови зъ Великого села Вельовєйскому и властителеви дôбръ, пôдпоручникови въ евіденціи 1-го полку уланôвъ обороны краєвои, Станіславови Роско Богдановичеви достойнôсть ц. к. пôдкоморіихъ.

— **Концесію на аптику** въ Вышнѣвчику надало ц. к. Староство пôдгаєцке п. Петрови Дунинъ Вонсовичеви, маґістрови фармаціи.

— **Въ Коломыи** замкнули власти задля панугочои тамъ епідеміи тамошну ґімназію на два тыжднѣ.

— **Олександеръ Барвѣньскій**, посолъ до Рады державнои, выславъ письмо до выдѣлу „Народнои Рады въ Бучачи", котра ставила єго въ тôмъ округѣ кандидатомъ на посла до Сойму, въ котрôмъ заявляє, що не може приняти сеи кандидатуры, позаякъ занятя парляментарнѣ не позваляютъ єму станути особисто передъ выборцями и старати ся у нихъ о мандатъ.

— **Вечерокъ зъ танцями** устроює „Руска Бесѣда" въ Тернополи дня 22 с. м. Хто бы не одержавъ запрошеня, зволить вôднести ся до „Рускои Бесѣды" въ Тернополи, котра запрошеня вже порозсылала, а на жаданє вышле и другій разъ.

— **Зъ рускихъ товариствъ**. На засѣданю зъ дня 11 падолиста принявъ выдѣлъ Просвѣты у Львовѣ 29 новыхъ членôвъ. — Въ Перемышли вôдбудуть ся дня 19 падолиста загальнѣ зборы членôвъ новои філіи Просвѣты. — На загальныхъ зборахъ товариства „Сѣчь" у Вѣдни дня 7 падолиста выбрано слѣдуючій выдѣлъ: Іосифъ Партицкій, голова; Володимиръ Лаврôвскій, заступникъ головы; Володимиръ Целевичъ, секретарь; Михайло Иванець, бібліотекарь; Ярославъ Бурачиньскій, касієръ; Лонґінъ Бачиньскій и Кость Явецкій, заступники выдѣловыхъ; — Въ мѣсточку Стратинѣ, повѣтъ рогатиньскій, отворено дня 8 с. м. нову Читальню, до котрои вписало ся 35 членôвъ; до выдѣлу увôйшли: о. Е. Рудницкій голова; Федь Москаль заступникъ головы; Иванъ Король касієръ; Федь Романôвъ бібліотекарь и Дмитро Ивациишинъ, пѣвець церковный яко секретарь; — Въ мѣстѣ Городку завязує ся заходами тамошного адвоката дра Лонґіна Озаркевича и єго жѣнки Олесѣ читальня. Пп. Озаркевичѣ жертвували на сю цѣль зô своеи бібліотеки часть книжокъ.

— **Нова церковъ.** Въ Долинѣ вôдбуло ся дня 5 с. м. торжественне посвященє угольного каменя пôдъ нову муровану церковъ. При актѣ посвященя, котрого доконавъ деканъ о. Левицкій зъ Княжѣвского въ сослуженю кôлькохъ околичныхъ рускихъ и двохъ латиньскихъ священикôвъ, були присутнѣ також: ц. к. староста п. Навроцкій, начальникъ суду п. Грабовеньскій и иншѣ.

— **Пригода на ловахъ**. Въ Унятичахъ коло Дрогобича зробила дня 8 с. м. лѣсова сторожа ловы на дики. Лѣсный, Петро Кихтанъ, обставивъ кôлькома селянами выбране мѣсце и пôславъ парубка Митра Салапюка выганяти дики. Митро, выганяючи дики, выхиливъ ся зъ корчѣвъ на „лінію" а Петро Кихтанъ, думаючи, що се дикъ, стрѣливъ до него два разы льотками. Митро раненый смертельно въ груди, въ лице, въ обѣ ноги, жиє ще въ страшныхъ мукахъ и на єго выратуванє нема найменшои надѣѣ. Противъ Кихтана розвѣвъ дрогобицкій судъ слѣдство.

Всячина.

— **Повну затьму мѣсяця** було сеи ночи такъ добре и красно видко, якъ то лишь рѣдко коли можна побачити се цѣкаве зъявище природы. Въ 10 мін. по 12 год. почавъ мѣсяць затемнюватись поволи вôдъ всхôдного горѣшного берега. Початокъ затьмы перешкоджували ще добре оглядати хмары, котрѣ дуже скоро одна по другôй пересувались зъ заходу на всхôдъ, але вже за чверть години можна було, коли зробилась прогалина мѣжь хмарами, добачити затемненый кусникъ мѣсяця; мѣсяць въ повни выглядавъ тогди якъ колибъ выкушеный. По пôвъ до першои була вже третя часть мѣсяця затемнена и тогди видко було вôдъ тои стороны, де тѣнь стикала ся зъ свѣтломъ якъ бы синій вôдблескъ. Се свѣтляне зъявище не єсть ще достаточно прояснене, хочь єго часто при затьмѣ мѣсяця видко. (Въ 1844 р. н. пр. бувъ цѣлый мѣсяць коротко передъ тымъ коли настала повна затьма, синій.) Коли мѣсяць сеи ночи затемнивъ ся до половины, стала затемнена єго половина темночервонавою подобною замащеной мѣды. О 1 год. и 20 мін. ставъ наконець цѣлый мѣсяць темный. На небѣ не було анѣ однои хмарки, на земли, де ще послѣдный ясный кусникъ мѣсяця кидавъ трохи свѣтла, стало зовсѣмъ темно, якъ колибъ мѣсяця зовсѣмъ не було на небѣ и лишь звѣзды на нѣмъ свѣтили. Мѣсяць представлявъ ся тогди якъ темно-червоный кружокъ, котрого середина була темнѣйша береги доокола яснѣйшѣ нѣбы рожевѣ. Темнѣйша середина походить зъ того, що на середину мѣсяця паде саме ядро тѣни (головна тѣнь) землѣ, а на боки лишь побôчна тѣнь землѣ. Цѣкаве було ще и то, що послѣдный ясный кусникъ мѣсяця передъ повною затьмою не бувъ якъ разъ въ противнôй сторонѣ вôдъ того мѣсця, де мѣсяць почавъ затемнюватись, лишь значно низше вôдъ него, що зновъ зъ вôдси походить, що земля крутить ся около своеи оси и тѣнь єи на мѣсяци здаєсь обертати ся на захôдъ. По 2 годинѣ почавъ мѣсяць зъ горы проаснюватись, ажь на конець по 3 годинѣ нинѣ рано ставъ зновъ зовсѣмъ ясный. Въ Америцѣ сходивъ мѣсяць сеи ночи затемненый.

† Посмертнѣ вѣсти.

О. Олександеръ Ганкевичъ гр. кат. парохъ въ Грималовѣ и совѣтникъ консисторіяльный упокоивъ ся дня 14 с. м. въ 54 р. житя а 30 священьства. Вѣчна єму память!

О. Николай Кмѣть, парохъ въ Луцѣ, мокраньского деканата перемыскои епархіи, упокоивъ ся дня 11 н. ст. падолиста въ 55 роцѣ житя а 26 священьства. Вѣчна єму память!

Телеграмы.

Вѣдень 16 падолиста. Гр. Кальнокій подавъ въ комісіи угорскои Делеґаціи основнѣ даты що до вывозу Австро-Угорщины до Солуня, а зъ нихъ показало ся, що вывôзъ той бувъ въ 1890 р. лишь малу дрôбничку меншій, вôдъ вывозу Анґліи. — У кард. Ґруши вôдбувъ ся вчера обѣдъ, на котрôмъ були всѣ епіскопы, що берутъ участь въ конференціяхъ епископскихъ.

Прага 16 падолиста. Ґр. Рішардъ Клямъ-Мартиницъ померъ вчера на замку Смечна.

Лондонъ 16 падолиста. Въ тутешныхъ кругахъ біржевыхъ розôйшлась зновъ поголоска, що Россія затягне незадовго нову пятьпроцентову позичку.

Петербургъ 16 падолиста. Указомъ царскимъ розширено заказъ вывозу збôжа и на Фінляндію.

Атины 16 падолиста. Аґентія полуднева подала телеґраму зъ Копенгаґи, пôсля котрои тамъ зроблено атентатъ на грецкого короля Юрія. Тутъ не знаютъ о тôмъ нѣчого. Здаєсь, що въ вѣсти тôй єсть якесь непорозумѣнє.

Букарештъ 16 падолиста. Новоименованѣ міністры: Верічеану для торговлѣ и Блярембарґу для справедливости, зложили вчера присягу.

Константинополь 16 падолиста. Султанъ принимавъ вчера на авдієнціи россійского посла Нелидова, котрый вôдъѣзджаючи до Криму на повитане царя, прийшовъ бувъ попращати ся, а вôдтакъ нового патріарха екуменьского Неофітоса. При кôнци сего тыждня вышле султанъ спеціяльне посольство до Ліваділ на повитане царя; выѣде, здаєсь, Шакиръ-паша або Фуадъ-паша зъ однымъ достойникомъ двôрскимъ и кôлькома офіцирами.

Парижъ 16 падолиста. Цѣсарь Домъ Педро заявивъ кôлькомъ особамъ тутешнои кольоніи бразилійскои, що готовъ, наколибъ нарôдъ єго покликавъ, вернути назадъ до Бразиліи, щобы на свои старѣ лѣта вôддати послѣдну прислугу для єдности, ненарушимости и величины вôтчины.

Берлинъ 16 падолиста. Австро-угорскій амбасадоръ зъ Петербурга ґр. Волькенштайнъ зъ жѣною поѣхавъ до Почдаму, де ихъ запросивъ цѣс. Вільгельмъ на обѣдъ.

Поѣзды зелѣзничѣ.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
До Львова приходятъ:				
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына		11·22		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіславова	7·23	1·22		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·17		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3·10		
Зъ Сухои, Хирова Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя . .		8·31		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		11 12		
Зъ Сокаля и Белзця . .				3·46
Зъ Равы Рускои				7·50
Зô Львова ôдходятъ:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча	4·22		10·15	11·05
До Станіславов и Коломыѣ		4·48		
До Сучавы, Черновець, Станіслава, Гусятина, Ясъ и Букарешту	8·40	9·48		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту .		3·54		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина Хирова и Сухои		7·48		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10 54		
До Стрыя, Станіславова, Нов. Санча, Гусятына, Ла-Лавочного, Пешту и Мункача		5·50		
До Белзця и Сокаля . .				8·49
До Равы Рускои				5·40

Коли часъ середно-европейскій показує 12 год., то єсть:

у Львовѣ 12·35 год. — у Вѣднѣ 12·06 год.
въ Черновцяхъ 12 45 „ — въ Празѣ 11·58 „
въ Пôдволочискахъ 12·44 „ — въ Будапештѣ 12·16 „

Примѣтка: Годины пôдчеркненѣ лінійкою означаютъ часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

Жолудокъ єсть господаремъ чоловѣческого оґанізму,

вôдъ него починають ся всякй болѣзни, вôдъ него залежить потрѣбне ôдживлене организму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ“

єсть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ закасувавъ Морізона и всякй подôбнй средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ особъ котрымъ здорове привернувъ.

ПОДЯКА.

Всч. н. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь у **Львовѣ** (Пôдзамче).

Впочтенный Пане!

Не въ силѣ я вôдвдячитись Вашôй добродѣяльности, якои дôзнала я вôдъ Васъ Вп. Паце Добродію. Не маю слôвъ для высказаня моеи вдячности. Божь и єсть за що. Черезъ шѣсть мѣсяцѣвъ лежала я тяжко слаба и не могла найти собѣ лѣку на мою слабôсть, а именно ломане костей, нестравнôсть и бракъ апетиту. Лѣкарѣ мене вже вôдступили и казали, що вже нема надѣѣ. И я сама вже хотѣла ся пращати зô свѣтомъ, но въ тôй хвили дôзнала ся я о Вашôмъ „Реґуляторѣ“ и признаю ся, що зъ недовѣрчивостію стала я его заживити, але, якъ то кажуть, потапаючій и бритвы ся хапає, спробувала я ще того „Реґулятора“ и пересвѣдчила ся, що то дѣйстно чудесне лѣкарство. Сейчасъ стала я здоровѣйшою, зъ кождымъ днемъ прибувало менѣ силъ и днесь єсьмъ вже цѣлкомъ здорова. Про те приймѣть сердечнѣйшу мою подяку за уратоване менѣ здоровля, що мае тымъ бôльшу вагу, бо тымъ спасли Вы трое моихъ дѣточокъ вôдъ сирôцтва. Видко, що при вынаходку Вашого „Реґулятора“ вела Васъ Рука Божа, бо лѣкарство тое єсть дѣйстно чудеснымъ и для того могу его зъ чистою совѣстю поручити всѣмъ потребуючимъ и слабымъ.

Куликôвъ дня 16 (28) червня 1891.

Анна Оныщукъ.

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіасъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марця 1891.

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплеьксію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялистъ приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якй менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживане черезъ довшій часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровля Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовковска *(коло рампы).*

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадноп провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гипотечнй.
5% листы гипотечнй преміованй.
5% листы гипотечнй безъ премій.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краєвого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краєву галицку.

4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскй Облигаціи индемнизаційнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякй **выльосованй, а вже платнй мѣстцевй** паперѣ цѣннй, якъ також **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевй**, лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

Вже вышовъ зъ печати и єсть до набутя

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато цѣкавыхъ рѣчей и поученій вôдносячихъ ся до захороны здоровля.

Календарь той украшають хорошй илюстраціи а крôмъ того замѣщае въ собѣ часть литературну, гиґієнічну и богатый дѣлъ информаційный.

Розправа о о. Кнейпѣ, новочаснôмъ чудотворцѣ, кидае нове свѣтло на значѣне и тайну славнои его дѣяльности на поли лѣченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: **Леопольдъ Лѣтыньскій** Львôвъ, Пекарска 21.

ЗАКЛАДЪ

ДИЕТИЧНО-ГИҐІЄНІЧНЫЙ

ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

у Львовѣ,

Канторъ при улици Валовôй ч. 14.

поручае **французскій кураційный**

COGNAC

по **3** зр. а. в. фляшка.

MALAGA

въ оригінальныхъ фляшкахъ $\frac{3}{4}$ літров. по 2 зр. 60 кр.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.